

Небесата сини,
чисти,
по тях облаци
сребристи
там на воля си играят,
и се гонят,
и не знаят
да поспрат ли,
да починат,
или далек
да заминат.
Па към слънцето
погледнат,
разстелат се
и изчезнат.
В гънките на планините,
тежко паднали мъглите,
неподвижни
чакат нещо...
Гарван птица,
грака вещо,
и се носи на нататък,
дето денем
крий се мракът.

Ний вървиме
всички дружно,
и подвикваме ненужно,
и подскачаме,
и пеем,
и се гоним,
и се смеем...:
Кипи сила,
кипи младост,
и в сърцата блика радост.
И пред тая тъжна есен
звучи веселата
наша песен,
със надежди
препълнена,
със възторзи
изпълнена —
че ще дойде
пролет нова,
ще донесе пак обнова.
нови листи
на горите,
нова радост
на душите...